

Alina MANG

A fi sau a nu fi... actor

Am văzut-o pe Anca Sigartău în *Poveste de iarnă* de William Shakespeare, regia: Alexandru Darie. Apoi în Irina din *Trei surori*, în Sonia din *Unchiul Vanea*... Mi-am amintit de aceste personaje interpretate de ea în seara în care am vizionat spectacolul *Vreau să fiu actriță*, prezentat pe scena Teatrului „Bulandra“, nu doar datorită faptului că actrița a vorbit despre teatru folosind pe alocuri câteva replici celebre din textele menționate, ci mai ales pentru că prezența ei scenică se compunea parcă dintr-o mixtură a tuturor stărilor și experiențelor acumulate cu fiecare dintre rolurile anterioare. Acum am avut în față imaginea unui artist matur, complex, care știe să-și pună în valoare calitățile, forța creativă, să-și dozeze emoțiile și energiile astfel încât să poată controla reacțiile sălii și chiar să le stăpânească inteligent pe durata unui show de aproape două ore. Ele trec ușor, fără să simți apăsarea minutelor.

Spectacolul este departe de a fi un simplu monolog care să ateste talentul actriței. Din contră, e un continuu dialog cu spectatorii, cu presupușii tehnicieni care o ajută să-și susțină „numerele“, cu ea însăși. Cu dorințele, idealurile, complexe, împlinirile și dezamăgirile ei, care pot fi, totodată, ale tuturor celor care urmăresc să-și împlinească un vis. Anca Sigartău încearcă să ne *învețe* că este foarte important să cauți poezia vieții și mai ales să nu-ți abandonezi visul. Să crezi în el cu tărie, să vrei. Cum, de exemplu, ea și-a dorit să fie actriță. Ceea ce și este, ne convinge, chiar dacă *joacă* chinuitoarea încercare de a găsi intonația potrivită unei fraze... Solicită ajutorul celor aflați în sală, mizând interactiv pe răspunsurile lor, transformându-i în parteneri de joc. Dar nu sunt singurii. O ajută pianul, luminile și cele câteva elemente de recuzită indispensabile trecerii ei dintr-o ipostază scenică în alta. La toate acestea apelează atunci când cântă, dansează, face exerciții de dicție sau pur și simplu vorbește.

A construit după un text al lui Robert Mauro propriul ei discurs. Am avut adeseori senzația unor scăderi de ritm datorate scriiturii. Am simțit că îi lipsea scenariului ceva ce ar fi trebuit să lege cu mai multă forță dramatică toate momentele spectacolului. Dar acum cred că acel *ceva* a fost suplinit cu brio de talentul și energia actriței, care au salvat clipele de monotonie și m-au făcut să le uit. Ea simte căderile și le controlează, pentru ca, în clipa imediat următoare lor, să smulgă publicului un ropot de aplauze.

Spectacolul lasă impresia unui final deschis, el poate continua, iar ieșirea spectatorilor din sală poate fi întârziată de încă o vorbă, de un alt cântec sau de o nouă reverență.

E plăcut să urmărești *show-ul* Ancăi Sigartău; te face să-ți dorești să fii în locul ei pe scenă la primirea aplauzelor, sau să te întrebi dacă vrei sau nu să fii actriță.

BVLANDRA

UNION OF THEATRES EUROPE

VREAU

SĂ
FIU

Robert Muzil
ACTRIȚĂ!

un spectacol de/cu
Anca Sigartău

Teatrul Bvlandra este un proiect al Uniunii Teatrelor Europene. Este un proiect de colaborare între teatrele din Europa. Este un proiect de colaborare între teatrele din Europa. Este un proiect de colaborare între teatrele din Europa.

Teatrul Bvlandra

Festivalul SAPTE

